

onderwijs en onderzoek in Nederland in het algemeen. De verleiding is soms groot het verslag te gebruiken voor beschouwingen over vraagstukken, die wel in verband staan met de problematiek der universiteit, maar die algemene, alle instellingen voor wetenschappelijk onderwijs rakende vraagstukken zijn. De meerjarige rector zeker zal hier met voorzichtigheid te werk moeten gaan. Immers niet de rector alleen bepaalt het beleid ener universiteit. Een veelheid van colleges en personen zijn daarbij betrokken. Zijn gehoor – straks, naar hij hoopt, zijn lezers – zullen niet een even subtiel inzicht in zijn positie hebben als hijzelf. Bovendien niet in de eerste plaats beschouwingen over de vragen van wetenschappelijk onderwijs en onderzoek worden van hem verwacht, maar een verslag van de lotgevallen der eigen universiteit. Er zijn onderwerpen, die met meer vrucht in de Academische Raad, op congressen of zelfs in de Staten-Generaal kunnen worden behandeld dan in een betoog van af de rectorale kathedra.

* * *

„Het leven volgt onwrikbaar de eigen lijn.
Elk ogenblik kan steeds het laatste wezen
En één zal altijd eenmaal 't laatste zijn.

Dan zal van 't lijf, ontkomen aan de tijd,
Niets dan wat naamloos stof meer zijn gebleven,
Wervelend op de wind van de eeuwigheid.”

Zo dichtte de op 10 augustus 1966 in Kalenberg gestorven grote Nederlandse dichter J. C. Bloem.¹⁾ Zoals alle geschiedenis binnen de grenzen van deze wereld zijn de lotgevallen ener universiteit lotgevallen van leven en dood. Wij noemen de namen van hen, die uit de directe kring der universiteit werden weggenomen, maar wij denken aan allen, die in ruimere zin een band aan haar hadden.

Op 23 november 1965 stierf op de leeftijd van 23 jaar Dirk Jan Sikkel, student in de rechten.

Op 26 januari 1966 stierf op de leeftijd van 79 jaar Ekko

¹⁾ *Scheiding*, Verzamelde Gedichten, Amsterdam 1965, blz. 237.